

 Bohové a hrdinové starého Řecka

Staré řecké báje a pověsti

GÝGES A PRSTEN

Eduard Petiška

online

PROMÉTHEUS	POTOPA	FAETHÓN	ORFEUS
Založení Théb	PENTHEUS	MIDAS	TANTALOS
NIOBA	PELOPS	O ZLATÉM ROUNU	IÁSÓN A MÉDEA
HÉRAKLES	PERSEUS	DAIDALOS A IKAROS	THÉSEUS
SISYFOS	BELLEROFONTES	MELEAGROS	OIDIPUS A ANTIGONA
FILEMON A BAUCIS	ERÓS A PSÝCHÉ	GÝGES A PRSTEN	TROJSKÁ VÁLKA
ORESTES	ODYSSEOVY CESTY	POSLEDNÍ PŘÍBĚH BEZ KONCE	Staré řecké báje a pověsti (komplet)

Staré řecké báje a pověsti v PDF - stiskněte tlačítko **Uložit do PDF** na boční liště. (Pokud se to nepovede napoprvé, obnovte stránku - např. tlačítkem F5)

Mohlo by vás zajímat:

Biblické příběhy

Ivan Olbracht

[STARÝ ZÁKON pro mládež](#)

GÝGES A PRSTEN

Žil kdysi v Lydii pastýř Gýges. Od rána do večera pásal stáda svého krále Kandaula a večer se ohříval u ohně jako jiní pastýři. Nikdy ho ani nenapadlo, že by se mu mohlo přihodit něco neslýchaného, co by změnilo jeho život. Slunce vycházelo vždycky na stejném místě za hřbety hor a stejně zapadalo za hlubokými lesy.

Jednoho dusného dne se zatáhla obloha těžkými mraky a strhla se zlá bouře. Zeus metal k zemi blesky jeden za druhým a hromy duněly krajinou bez ustání, jako by se hory valily do údolí. Vyděšený Gýges utekl do lesa, aby se tam ukryl. V prudkém lijáku nebylo vidět ani na krok a divoké potoky se řítily po lukách a trhaly břehy jako vlk ovci.

Poznenáhlu se bouře přehnala a obloha shlédla na zem modrým okem. Gýges si oddechl, padl na zem a děkoval nesmrtelným bohům, že mu zachovali život. Pak vstal, rozhlédl se a poznal, že v bouři zabloudil. Dlouho se prodíral lesními houštinami, než přišel na prostranství, kde vítr vyvrátil spoustu stromů. Padlé kmeny smutně zdvihaly k nebi místo korun spletené kořeny. Gýges přeskakoval jámy plné vody, hlíny a písku a náhle se zastavil. Tam, kde vichřice porazila obrovský dub, spatřil v jámě plné přervaných kořenů podivný černý otvor. Gýges se spustil do jámy a zvědavě nahlédl do otvoru. V té chvíli vyplulo na obloze slunce z mraků a několik paprsků sjelo i do temného otvoru. Užaslý pastýř poznal, že stojí před vchodem do jeskyně. V šeru rozeznal lesklou sochu bronzového koně s dvířky na boku. Dvířka byla otevřená a Gýges, jemuž sluneční světlo dodalo odvahy, vkročil do jeskyně a sáhl do otvoru v boku velikého koně. Nahmatal prsten na chladné ruce nějakého mrtvého člověka. Lekl se a uskočil. Ale pak si řekl:

„Nač je mrtvému prsten? Jistě byl zaživa bohatý a užil si prstenu až dost. Já doposud nepoznal nic lepšího než černé placky a ovčí sýr. Proč by jednou nemohl mít i chudšas prsten?„ Zatímco tak uvažoval, stáhl mrtvému zlatý kroužek z prstu a vylezl z jámy.

Prsten byl opravdu zvláštní. Ve zlatě se černal kámen s vyrytým lidským okem. Gýges si prsten navlékl a rozpačitě si prohlížel ozdobený prst.

Bekot mezi stromy ohlašoval, že je stádo nablízku. Gýges sehnal ovce do houfu a vracel se s nimi k ohradě. Schylovalo se k večeru a ostatní pastýři stáli už před ohradou a čekali na Gýga. Gýges je slyšel, jak se diví a ukazují si na jeho stádo:

„Podívejte, jaké má Gýges vycvičené ovce. Jdou samy domů a on si někde vyspává.“

„Kdybychom měli všichni takové ovce,, smál se jiný pastýř, „mohli bychom je tu klidně nechat a jít do města dělat králi písaře. Ovce by se samy ohlídkaly a třeba by si i samy stříhaly vlnu.“

Všichni se dali do smíchu. Gýges stál těsně u nich, otevřel ústa a chtěl zavolat: „Copak jste slepí, že mě nevidíte?,, V posledním okamžiku si to rozmyslil.

Vzpomněl si na prsten. V prstenu bude asi kouzlo. Proto je na něm vyryto lidské oko. Opatrně začal otáčet prstenem, a teď ho pastýři uviděli.

„Kde ses tu vzal? Přiletěl jsi snad na křídlech?“ Potřásali hlavami.

Gýges chytře mlčel a o prstenu jim nic neřekl. Ponechal si tajemství jen pro sebe.

Od toho dne si už nekrátil čas pískáním na pastýřskou píšťalu. Kdykoli otočil prsten kamenem do dlaně, stal se neviditelným. Neviděn si mohl jít poslechnout, co si vyprávějí pastýři na stráni. Večer u ohně jim se smíchem vykládal, o čem hovořili. Pastýři úžasem otvírali oči i ústa a mysli si, že je Gýges vševědoucí.

„Zdá se,, řekl starý pastýř, „že opravdu znáš nějaké mocné kouzlo. Ale když tak všechno víš, pověz mi, kdo krade z mého stáda ovce. Každou noc je hlídají oba nejmladší pastýři, a ovce se přece ztrácejí.“

„To se lehko dovím,, řekl Gýges, „zítra ti povím, kdo je zloděj.“

V noci Gýges otočil prstenem a neviditelný odešel do ohrady. V ohradě seděli oba mladí pastýři, hlídající stádo. Šeptali si:

„Věříš, že Gýges pozná zloděje?,,

„Vůbec tomu nevěřím. Gýges je starý chlubil.“

„Tak poženeme ovce?,,

„Poženeme.“

Mladí pastýři se zvedli, vybrali ze stáda nejučtější kusy a odehnali je do blízké rokle. V rokle na ně čekal překupník, který od nich ovce každou noc odváděl.

Gýges se na nepoctivé pastýře rozzlobil. Zatahal je za vlasy a začal do nich bušit pěstmi. A jak rozdával rány, dal se i do překupníka.

„Pomoc!,, křičeli vystrašení zloději ovcí. Cítili rány a neviděli, kdo je rozdává. Domnívali se, že upadli do moci zlého ducha. Nechali ovce ovcemi a rozběhli se na všechny strany. Gýges zahnal ovce do ohrady, ale oba mladí pastýři se vrátili bledí a nevyspalí až s úsvitem.

Starý pastýř počítal ovce svého stáda a poprvé po dlouhé době nechyběla ani jediná. Zaradoval se a hned to šel povědět Gýgovi.

„Jakpak by nebyly všechny,, řekl Gýges, „dnes v noci jsem od ohrady zahnal vlka velikého jako kůň.,,

Oba mladí pastýři se báli, že je Gýges prozradí. Třásli se strachy a horlivě kývali ke všemu, co povídal.

Ovce se přestaly ztrácet a Gýgova sláva vzrostla.

„Všechno ví,“ vykládali si pastýři.

„Je silný jako býk,“ chválili Gýga, „zahnal obrovského vlka.“

Pověst o podivuhodných skutcích pastýře Gýga se donesla až ke králi Kandaulovi. Zavolal ho do hlavního města, aby se přesvědčil o jeho umění.

Gýges si ulomil hůl, vzal na cestu trochu sýra a šel. Navečer spatřil v dálce věže a hradby královského města. Dnes tam už nedojdu, pomyslně si a rozhlížel se, kde by přespal. Nanosil si do hustého houští listí a trávu, ustlal si a usnul.

V noci ho probudily hlasy. Otevře oči a vidí mezi větvíčkami a listím světlo. Několik mužů si rozdělalo nedaleko houštiny oheň a o něco se hádali. Gýges otočil prstenem, vystoupil z houští a posadil se k mužům. Neviděli ho, ale on je viděl i slyšel.

„Nejraději bych to už udělal dneska,“ řekl jeden.

„Dnes je v královském hradě hostina, všude je hodně lidí. Zítra v noci budou všichni unaveni a budou tvrdě spát. Nemůžeme si přát nic lepšího.“

„Jen jestli je králova pokladnice tak plná, jak se říká,“ pochyboval jiný.

Gýges pozorně naslouchal a dověděl se, s kterou stráží jsou loupežníci smluveni, kudy vniknou do paláce a kdy. Hádali se o to, kdo jaký díl z lupu dostane. Teprve před svítáním ulehli k spánku.

Gýges se vrátil do houští a vyspal se. Ráno se probudil a loupežníci byli už pryč. Jen doutnající ohniště Gýgovi dokazovalo, že noční příhoda nebyla sen. Otočil prstenem, stal se viditelným a vydal se do města ke králi.

„Představoval jsem si tě většího,“ řekl král, když spatřil Gýga, „a silnějšího.“

„Co by ti bylo, králi, platné, kdybych byl veliký, a silný a přitom nevěděl, co se má dnes v noci stát,“ odpověděl Gýges.

„Hraješ si na vševědoucího?,“ posmíval se král Kandaules.

„Dnes v noci se chystají lupiči vykrást tvou pokladnici,“ řekl Gýges.

Král si nedůvěřivě Gýga změřil. Báł se však příliš o své poklady. Proto poslechl jeho rady.

O půlnoci přišli do paláce lupiči s pytli a královi strážci je pochytili.

Teď už se král neposmíval. Jmenoval Gýga prvním šlechticem v zemi a královským rádcem a už ho z paláce nepustil.

Gýges přinášel králi zprávy o nejtajnějších rozhovorech, trestal podvody a vyvracel lži. Stačilo, aby otočil prstenem, a neviděn mohl vniknout, kam se mu zachtělo. Věděl brzy o všem, co se v paláci i ve městě dělo, a pomáhal králi napravovat křivdy. Poctivci si Gýga vážili a nepoctivci se volky nevolky dávali na dráhu ctnosti ze strachu, že by Gýges mohl jejich nepravosti objevit. Falešní proroci a lidumilní pokrytci opustili království. Poddaní ještě nikdy nezažili tak spravedlivou vládu, jako když králi radil Gýges.

Jedné noci měl Gýges živý sen. Zdálo se mu, že k jeho loži přistoupila postava v bílé říze, duch mrtvého, kterému patřil kouzelný prsten.

Duch pravil Gýgovi:

„Jsem rád, Gýgu, že se prsten dostal do dobrých rukou. Sledoval jsem tvé počínání a nikdy jsi moci prstenu nezneužil. Proto tě přicházím varovat Učiň se neviditelným a jdi do královny komnaty.

Po těch slovech duch zmizel a Gýges se probudil. Poslechl mrtvého, otočil prstenem a pospíšil ke králi. Dveře královské komnaty byly dokořán a nad mrtvým králem se skláněl náčelník tělesné stráže s krvavým mečem. Právě krále probodl. Okolo náčelníka stálo několik jeho přátel. Ti všichni krále nenáviděli a ještě více nenáviděli Gýga.

„Dnes jsme se zbavili krále,“ řekl náčelník, „a zítra se zbavíme Gýga. Namluvíme královně, že krále zavraždil Gýges.“

Náčelníkovi přátelé souhlasili. Závíděli Gýgovi jeho postavení a doufali, že zaujmou jeho místo, až ho dá královna uvrhnout do vězení.

Náčelník očistil meč a chtěl jej zasunout do pochvy. Přitom zpozoroval, že se mu ulomila špička a kousek železa zůstal v ráně. Mávl nad tím j en rukou.

Gýges se mlčky a nikým neviděn zase vrátil na své lůžko.

Ráno se rozlehl po celém paláci zděšený křik a od úst k ústům letěla zpráva: Gýges zavraždil dnes v noci krále. Chce se zmocnit trůnu.

Královna si dala Gýga zavolat.

„Jsi obviněn ze zločinu,“ řekla, „můžeš-li, obhaj svou nevinu.“

„Královno,“ odpověděl Gýges klidně, „král byl zabit mečem, ať tedy meč prozradí vraha. Všichni muži v paláci složí před tebou meče a já se zeptám chladného železa, co ví o králově smrti. Uvidíš, že alespoň jeden meč promluví.“

Všichni kroutili hlavami nad Gýgovou řečí. Gýges se pomátl, myslili si. Kdopak kdy slyšel, že by meče mluvily?

Ale královna Gýga poslechla. Gýges každý meč pozorně prohlédl. Šlechtici se usmívali, domnívali se, že naslouchá, kdy meče začnou hovořit. Gýges mezi meči poznal náčelníkův meč s ulomeným hrotem. Ukázal jej královně a královna dala prohlédnout ránu. Lékař našel v ráně kousek železa, který se hodil přesně k meči náčelníka tělesné stráže.

Vraha se hned chopili ozbrojenci a odvěkli ho do žaláře. Gýgova sláva ještě vzrostla.

Po čase si vzal královnu za ženu a stal se králem. Panoval moudře a spravedlivě. Prsten mu pomáhal.

Když zemřel, pohřbili ho i s prstenem. Škoda že nevíme, kde je jeho hrob.

Zobrazeno: 170 x

From:

<https://cesty.in/> - **Cestovatelské stránky**

Permanent link:

https://cesty.in/gyges_a_prsten

Last update: **2024/05/30 18:50**

